

Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ - CALLADITA

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Παραγωγή: Μιγκέλ Φάους
Ηθοποιοί: Πόλα Γριμάλντο, Αριάνα Γκιλ, Λούις Μπέρμεχο
Φωτογραφία: Αντόνιο Γκαλιστέο
Μοντάζ: Ιάκοπο Καλαμπρέζε
Μουσική: Πόλα Ολάζ
Χώρα: Ισπανία, Η.Π.Α. (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 94'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις:
 2 Βραβεία και 4 υποψηφιότητες
 Raindance Film Festival 2024, Βραβείο καλύτερης ερμηνείας στην Πόλα Γριμάλντο.
 Riviera International Film Festival 2024, βραβείο καλύτερης ταινίας

Η ερωτική και ταξική αφύπνιση και χειραφέτηση μιας καμαριέρας που διεκδικεί (σιωπηλά) την αυθυπαρξία της, στο ελκυστικό ντεμπούτο του Καταλανού σκηνοθέτη.

Πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ισπανού Μιγκέλ Φάους η «Σιωπηλή καμαριέρα» θέτει ζητήματα ταξικά και εργασιακής εκμετάλλευσης.

Η εκδίκηση είναι δική της (Δανίκας)

Ενα πανί ή ένα τσιγάρο: ένα από τα δύο βρίσκεται μόνιμως στο χέρι της νεαρής Ανα, όσο καθαρίζει την καλοκαιρινή βίλα μιας εύπορης οικογένειας Ισπανών ή όσο κάνει διάλειμμα και μιλά με την οικογένειά της, πίσω στην Κολομβία. Η Ανα έχει μεταναστεύσει για να δουλέψει: να στείλει λεφτά στη μικρή αδελφή της που θέλει να σπουδάσει και να μπορέσει, η ίδια, να βγάλει άδεια παραμονής στην ευρωπαϊκή χώρα. Οτι θα γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης είναι μόνο το πρώτο σκαλοπάτι αυτής της εύστοχα κι ευαίσθητα σκηνοθετημένης οικιακής περιπέτειας.

Η Ανα είναι μια αληθινή και μια στερεοτυπική. Αληθινή όταν βρίσκεται μόνη, ή με την υπηρέτρια των διπλανών, ατίθαση και περιπαικτική. Στερεοτυπική όταν τη βλέπουμε μέσα από τα μάτια των εργοδοτών της, συνήθως πίσω από ένα τζάμι το οποίο καθαρίζει τόσο ώστε να γίνεται απόλυτα διαφανές. Στην άλλη πλευρά του, η άρχουσα τάξη, η υποκριτική, οι άνθρωποι της εύκολης εκμετάλλευσης, ιδωμένοι στο στιλιζαρισμένο κουκούλι τους, το εμβληματικό σπίτι, λουσμένοι στο φως της χαράς και του καλοκαιριού που τσαλαπατούν με πόδια βρεγμένα στην πισίνα.

Με μια **θαυμάσια ερμηνεία από την Πάουλα Γκριμάλντο** (πρωταγωνίστρια και στο ίδιας πλοκής μικρού μήκους «Calladita» του Μιγκέλ Φάους του 2020), η ταινία, εκτός από το ανατρεπτικό φινάλε της που κατά πολύ ανεβάζει το ενδιαφέρον της,

επιλέγει την πρωτοτυπία να οδηγήσει την ηρωίδα της στη χειραφέτηση μέσα από την όρεξή της για ζωή και έρωτα, μια νεαρή γυναίκα που απαιτεί όχι να επιβιώσει, αλλά να ζήσει και την απόλαυση, όπως της αρμόζει.

Μπορεί τα συστατικά της ταινίας να μην αποκτούν ποτέ μεγάλο βάθος (το μυαλό διαρκώς γυρίζει στο τόσο πιο σύνθετο «Το Σπίτι» του Αθανάσιου Καρανικόλα), μπορεί οι δευτεροί ήρωες να σκιαγραφούνται απλοϊκά (η ναρκισσευόμενη κόρη, ο crypto-bro γιος), όμως ο Φάους καταφέρνει να **χτίσει ένα ντεμπούτο που μένει δυνατά στη μνήμη**, με εικόνες που αρνούνται να ξεθωριάσουν και με μια πολιτική φωνή ξεκάθαρη και γάργαρα.

ΛΗΔΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

Αβίαστα υποβλητική και απροσδόκητα φορτισμένη ερωτικά απεικόνιση μιας ταξικής πάλης σε τέσσερις τοίχους.

Η Άνα είναι μια μετανάστρια από την Κολομβία, η οποία εργάζεται ως οικιακή βοηθός στο πολυτελές εξοχικό σπίτι μιας εύπορης οικογένειας Ισπανών. Το σχέδιό της είναι απλό: να μαζέψει όσα περισσότερα χρήματα μπορεί για τις σπουδές της αδερφής της, αλλά και να καταφέρει να βγάλει χαρτιά για να μείνει στη χώρα. Όλα βαίνουν καλώς, **ώσπου η ατμόσφαιρα εντός του σπιτιού αρχίζει να αλλάζει εις βάρος της** και, παράλληλα, η Άνα βιώνει εμπειρίες που την ωθούν στην αναπροσαρμογή των προτεραιοτήτων της.

Στο ντεμπούτο του, ο Καταλανός σκηνοθέτης **Μιγκέλ Φάους** προστίθεται στην τάση που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στο παγκόσμιο σινεμά, η οποία θέλει πολλούς δημιουργούς να καταφέρνουν εναντίον της απληστίας των ανώτερων τάξεων. Πρόσφατο παράδειγμα το βραβευμένο με Χρυσό Φοίνικα “Τρίγωνο της Θλίψης”, όπως και το αριστουργηματικό “Ρόμα”, το οποίο σε επίπεδο πλοκής κινείται σε παρόμοιο πλαίσιο με την ταινία του Φάους.

Εάν, λοιπόν, στην περίπτωση του “Ρόμα” οι σχέσεις καταπιεστή - καταπιεσμένου χρησιμοποιούνται για να συμβολίσουν τις σαρωτικές αλλαγές που συντελούνται σε μια ολόκληρη χώρα, στην περίπτωση της “Σιωπηλής Καμαριέρας” η δράση μένει περισσότερο σε επίπεδο προθέσεων, χωρίς να εκφέρεται ένα φρέσκο σχόλιο πάνω στην ταξική πάλη που λαμβάνει χώρα μέσα σε τέσσερις τοίχους. Βέβαια, αυτό δεν σημαίνει πως ο πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης δεν διαθέτει βλέμμα με **ξεχωριστές αρετές**, αφού επιλέγει η ηρωίδα του να αφυπνιστεί μέσα από τη διεκδίκηση των ερωτικών επιθυμιών της και, στη συνέχεια, να χειραφετηθεί έχοντας έναν απροσδόκητο σύμμαχο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΝΤΕΑ-ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Το ντεμπούτο του Μιγκέλ Φάους, η πρώτη ευρωπαϊκή ταινία και με παραγωγό τον Στίβεν Σόντερμπεργκ («Σεξ, ψέματα και βιντεοταινίες», 1989, 100', «Traffic», 2000, 147'), είναι ένα έργο που μέσω της σατιρικής του ατμόσφαιρας επισημαίνει ξανά το τεράστιο **χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών** και την εργασιακή εκμετάλλευση των τελευταίων, θυμίζοντας σε αρκετά σημεία την ταινία «Παράσιτα» («Parasite», 2019, 132') του Πονγκ Τσουν-χο, χωρίς όμως να έχει το ίδιο σεναριακό βάθος.

Η Πόλα Γριμάλντο, εξαιρετική στον ρόλο της, υποδύεται την Άνα, μια οικιακή βοηθό από την Κολομβία που δουλεύει ακούραστα σε πολυτελή βίλα στην Κόστα Μπράβα για μια εύπορη οικογένεια που ασχολείται με το εμπόριο τέχνης. Παρασυρμένη από ψεύτικες υποσχέσεις για καλύτερες συνθήκες εργασίας μετά το καλοκαίρι, η Άνα πασχίζει να παραμείνει υπάκουη και διακριτική. Παρ' όλα αυτά, μια τυχαία συνάντηση με μία άλλη οικιακή βοηθό στη γειτονιά της φανερώνει έναν κόσμο θερινών απολαύσεων.

Η ταινία του Φάους είναι πρωταρχικά μια ψυχογραφία της ίδιας της πρωταγωνίστριάς του και μέσω αυτής και των καταστάσεων που εκείνη βιώνει επιχειρεί μια ανάλυση της σκληρής πραγματικότητας που βιώνουν οι υπηρέτριες, ενώ **ασκεί κριτική στη νομιμοποίηση ουσιαστικά της σύγχρονης δουλειάς**. Η προσέγγισή του είναι ωστόσο συμβατική. Εισάγει διάφορους χαρακτήρες που όμως δεν αναπτύσσονται επαρκώς και πραγματοποιεί μια σεναριακή ανατροπή που έχει ενδιαφέρον αν και έρχεται ουσιαστικά καθυστερημένα στην ταινία, η οποία έχει αναλωθεί ήδη σε σκηνές που δεν εξελίσσουν την πλοκή. **Καταφέρνει βέβαια να συνδυάσει τη σάτιρα με την κοινωνική κριτική και την ψυχογραφία του κεντρικού χαρακτήρα με έναν ικανοποιητικό τρόπο και παρουσιάζει σκηνοθετικές αρετές.**

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

MIGUEL FAUS

Σκηνοθέτης, Σεναριογράφος και παραγωγός, γεννήθηκε στη Βαρκελώνη το 1992 και έχει αποφοιτήσει με ΜΑ στον Κινηματογράφο από τη Σχολή Κινηματογράφου του Λονδίνου.

Έχει γράψει για το σινεμά και έχει πάρει συνεντεύξεις από σκηνοθέτες για ισπανικά περιοδικά. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 3 βραβεία και 6 υποψηφιότητες. Αυτή είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του.

Φιλμογραφία: Η σιωπηλή καμαριέρα (2023), Calladita (Short 2020), The Death of Don Quixote (Short 2018).